

## **Carmina Burana**

Πέμπτη 19 Σεπτεμβρίου, 2013



Ομάδα: Spellbound  
Contemporary Ballet

Στο πλαίσιο του  
Διεθνούς Φεστιβάλ  
ΚΥΠΡΙΑ 2013

Είσοδος: € 10 - 5

Η Spellbound Contemporary Ballet, κορυφαία ομάδα χορού της Ιταλίας σε χορογραφία του Mauro Astolfi καταπιάνεται με τα χειρόγραφα των Carmina Burana, τα οποία χρονολογούνται από το 13ο αιώνα και μιλούν ελεύθερα και χωρίς περιορισμούς για το σώμα και τις περιπέτειες του, αφηφώντας ευπρέπειες και φτάνοντας πολλές φορές στον εμπαιγμό των θείων.

Χορευτές: Maria Cossu, Giacomo Todeschi, Giuliana Mele, Michelangelo Puglisi,  
Mario Laterza, Gaia Mattioli, Alessandra Chirulli, Marianna Ombrosi, Sofia Barbiero

### **Ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής και δημιουργός, Mauro Astolfi**

Ίδρυσε την ομάδα το 1995, που σήμερα είναι μια από τις κορυφαίες ομάδες χορού της Ιταλίας, και είναι αναμφίβολα ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους χορογράφους της ευρωπαϊκής σκηνής.

Δουλεύοντας ως χορογράφος και δάσκαλος, έχει δημιουργήσει μια πρωτότυπη και διαρκώς εξελισσόμενη τεχνοτροπία και συμβολική γλώσσα, επεξεργαζόμενος προσωπικά διάφορες μορφές σύγχρονης εκφραστικής κίνησης.

Τα χειρόγραφα των Κάρμινι Μπουράνα –πάνω από τριακόσια κείμενα διαφόρων ειδών– ανακαλύφθηκαν σε έναν τόμο στο μοναστήρι των Βενεδικτίνων από το οποίο έχουν πάρει και το όνομά τους και χρονολογούνται από το 13ο αιώνα. Όταν ήταν σύνηθες για όσους ταξίδευαν στη Γερμανία και τη Σαξονία να συναντούν τους περιπλανώμενους κληρικούς που ονομάζονταν goliardi (εξ ου και το παραδοσιακό ιταλικό όνομα που αποδίδεται στους φοιτητές, οι οποίοι, βεβαίως, ελάχιστη ή καμία σχέση δεν έχουν με εκείνους του Μεσαίωνα). Οι goliardi ήταν σπουδαστές της κλασικής ελληνικής και λατινικής ποίησης, βάρδοι του κρασιού, των γυναικών, των περιπλανήσεων και του παιχνιδιού. Η ποίησή τους, μπουρλέσκα, αυθάδης και ανατρεπτική: Μιλούσαν απερίφραστα για το σώμα και τις καθημερινές του περιπέτειες, περιγράφοντας με χαρά τις λειτουργίες του χωρίς να κοιτούν παραπέρα. Αφηφώντας την άρρητη γλώσσα της αναλογίας, αφηφώντας τις ευπρέπειες, έφταναν μέχρι και να εμπαίζουν τα θεία με τα ονομαζόμενα kontrafakurten, δηλαδή θρησκευτικούς ύμνους και μοτίβα μεταμφιεσμένα σε βλάσφημα τραγούδια που ηχούσαν σαν παρωδίες των ευαγγελίων, των εξομολογήσεων και των λιτανειών. Έτσι, ο Έρωτας γίνεται Θάνατος και ο homo faber γίνεται homo ludens.

«Venus me telo vulneravit / aureo, quod cor penetravit...» (Η Αφροδίτη με χτύπησε με χρυσό βέλος, τρυπώντας την καρδιά μου): το σώμα (αντίθετα με εκείνο των καταραμένων την Ημέρα της Κρίσης, μόνο την

εξαχρείωση και την αρρώστια), δεν είναι ποτέ ζωώδες, χαμερπές, ρυπαρό, αλλά εξυψώνεται, απελευθερώνεται και αγαλλιάζει..

Από αυτό το αλλόκοτο μίγμα ευγενούς κομψότητας και λαϊκής βωμολοχίας ο Mauro Astolfi αντλεί έμπνευση για να δημιουργήσει ελεύθερα, χωρίς μεγαλοστομίες, μια χορογραφία που παίζει ανάμεσα στο βάθος και την υπερβολή (ως καλλιτέχνης για τον οποίο ο «μέσος» ρυθμός δεν σημαίνει σχεδόν τίποτα), χρησιμοποιώντας το χώρο σαν για να δοκιμάσει μόνο τα όριά του, και η οποία διαιρείται σε τρία μέρη που κλιμακώνονται σε ένα απελευθερωτικό κρεσέντο. Περνάμε από μία βάρβαρη πράξη επιθετικότητας υπό τη μολυβένια αψίδα της καταρρακτώδους βροχής σε ένα κομμάτι ασεβές και γκροτέσκο που παραπέμπει στους γελοτοποιούς και, τέλος, στο αποκορύφωμα του incendium cupiditatum, του ξεσπάσματος των παθών που λαμβάνει χώρα στην ταβέρνα (κι εδώ, όπως συχνά ήταν ο σκοπός στην αρχαιότητα, εννοείται «χαμαιτυπείο»), ένα μέρος όπου τα κατώτερα ένστικτα ικανοποιούνται για ολίγα αργύρια...

Δύο είναι τα βασικά σύμβολα αυτού του μπαλέτου, τα οποία τυλίγει μια ατμόσφαιρα ανησυχητικά μεταφυσική: μια εντυπωσιακή ντουλάπα (ιδωμένη, θα 'λεγε κανείς, από την οπτική γωνία της παιδικής ηλικίας, ενισχύοντας το μυστήριο) και ένα τραπέζι. Η πρώτη (στην οποία τα κορμιά των χορευτών επιστρέφουν σαν κουρελιασμένα ρούχα) αντιπροσωπεύει τις μνήμες, τα μυστικά, τους «σκελετούς» που υποκριτικά συγκαλύπτονται και καταχωνιάζονται· το δεύτερο, ένας θυσιαστήριος βωμός από τη γη της Ηδονής, φορτωμένος κορμιά σχεδόν σαν δελεαστικά φαγητά (καθώς η Λαιμαργία και η Λαγνεία είναι θανάσιμα αμαρτήματα γεννημένα από τα ίδια λαγόνια)...

Το «Κάρμινια Μπουράνα», λοιπόν, ως παράτολμη κραυγή διαφωνίας, αντιμετωπίζει την «αμαρτία» χωρίς υπέρμετρο φόβο και αναμετρείται με τα ταμπού με τη ρητή επιθυμία να τα παραβιάσει, αψηφώντας συνειδητά τη λογοκρισία και τα αναθέματα, παίζοντας με ανοιχτά χαρτιά την καθημερινή παρτίδα με το θάνατο. Αναβιώνει το χάος του Πάνα μέσω της αρμονίας του Ορφέα· αποδέχεται την πραγματικότητα χωρίς να της προσδίδει πνευματικό χαρακτήρα, ίσως ακόμη φτάνοντας στο άλλο άκρο, τον «ευτελισμό», τη «χυδαιότητα»... Στο μέλλον δεν μας περιμένει καμία ανταμοιβή· είμαστε αναγκασμένοι να ζούμε στο παρόν, έχοντας πάντα συνείδηση μια θεότητα των παγανιστικών χρόνων που δεν απειλεί με καμία άλλη τιμωρία, δεν υπόσχεται καμία άλλη επιβράβευση πέραν από εκείνες που μπορεί να επιφέρουν τα άμεσα ενδεχόμενα.

Δεν υπάρχουν θεοί· μόνο οι οικείοι δαίμονες που μπορεί να εισβάλλουν μέσα μας και να μας κυριεύσουν – όπως ο Έρωτας που, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, είναι «δαίμων μέγας... και γαρ παν το δαιμόνιον μεταξύ εστί θεού τε και θνητού».

<http://www.kypria.org.cy/>